

Раздаватъ имъ топла храна и тѣ пълнятъ манеркитѣ си съ чай. Изтощенигѣ тѣла освенъ съ храна, съ друго не биха могли да се завардятъ отъ студа.

По цѣлата позиция настѣпва страшна тишина. Съ падането на нощта, която е по-непроницаема отъ всѣка друга нощъ, поради гжстата мъгла, неприятелгѣт спрѣ огъня си. Единичнитѣ пушечни вистрели, не внисатъ сума-тоха въ душитѣ на борцитѣ, това сж брѣмчащи мухи, отъ които никой не се пази. Орждията мълчатъ, а и вражата пехота кротува въ своитѣ окопи, тя се страхува нощно време и когато има мъгла да напада. Не едингъ пжтъ е била заставяна да яде гореща траеница.

Срѣщамъ къмъ десетъ часа едингъ подпоручикъ отъ 58-и полкъ, той е изпратенъ да се свѣржи съ нашитѣ войски отъ първа дружина, която си остава на мѣстото. Следъ него върви подофицеръ и двама войници.

— Колега, много е тихо на Каймакъ-Чаланъ.

До като азъ му отговоря, стоящия до мене войникъ подхвърли съвсемъ неволно:

— Затова е и каймакъ, та да е тихо.

— Утре ще му чуете гласеца. . . Сега шумадийцитѣ си настройватъ гѣдулкитѣ, — обади се отъ окопа другъ войникъ, удряйки най-безжалостно съ огнивото си върху кремъка, за да запали овлажнѣлата прахънъ.

Ракетъ се задържа надъ главитѣ ни и ни освѣти за мигъ.

— Тю, да бѣхъ хваналъ кандилото да си запала цигарата, а то съ тая мокра прахънъ, ще има да цѣкамъ до падането на Портъ-Артуръ.

Нѣкакво гигилене се понесе изъ окопа.

— Колега, искамъ да се свѣржа съ първата дружина отъ 11-и полкъ — като сконфузенъ, по-скоро пошепна подпоручикгѣт.

— Вие сте въ окопитѣ на първа дружина. Ей, ти, тамъ дето цѣкашъ съ огнивото заведи подпоручика при дружинния си командиръ.

— Благодаря, колега. . . — И въ тъмнината азъ не виждамъ, той може би ми козирува и се е поклонилъ. Като отмина, нѣкой отъ сгушенитѣ въ окопа подхвърли.

— Много е внимателенъ колегата. . . сигуръ иде